

РЕШЕНИЕ

№ 7018

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка

Елка Атанасова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **7987** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], № 5, ет. 2, ап. 5, представлявано от адв. И., срещу Решение от 29.06.2021г., постановено по НАХД № 4951/2020г. на СРС, НО, 2-ри с-в, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-006327/10.01.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (Д“ИТ“) – С., с което на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000,00 /две хиляди/, като е намален размерът на наказанието до установения в закона минимум от 1 500,00 лева.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на въззивното решение поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Оспорва се извършването на нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ от дружеството, като се твърди, че изложените в НП факти не отговарят на действителното фактическо положение. Твърди се, че трудовото възнаграждение е изплатено с преводно нареждане от 10.01.2018г., както и че е прихванато с дължими от служителя суми, които са му изплатени авансово за служебни нужди и не са възстановени на дружеството. Поддържа се, че предписанието е без предмет, тъй като трудовото възнаграждение на

служителя е изплатено преди извършване на проверката и съответно изготвянето на протокола за обективизирането му, следователно същото е нищожно. Релевират се процесуални нарушения във връзка с неяснота в предписанието относно размера на трудовото възнаграждение, което е следвало да се изплати на служителя. Алтернативно претендира да бъде квалифицирано нарушението като маловажно. С тези аргументи касаторът моли да бъде отменено решението на СРС и да бъде постановено ново, с което изцяло да се отмени процесното НП. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – ЦУ на НАП, се представлява от юрк. М. която оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна. Предлага обжалваното решение да се остави в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото доказателства, районният съд безспорно е установил следната фактическа обстановка:

На 03.07.2019 г., 10.07.2019 г., 16.07.2019 г., 30.07.2019 г. и на 02.08.2019 г. инспектори в Дирекция „Инспекция по труда” – С. извършили проверка по спазване на разпоредбите на трудовото законодателство от страна на [фирма] в присъствието на пълномощник на дружеството, при която било установено, че посоченото дружество, в качеството си на работодател, не е изплатило уговореното трудово възнаграждение за положения труд на М. Ц. Н. за 20 месеца - в периода от месец януари 2017г. до месец май 2019г., включително и за месец януари 2018г. Били констатирани и други нарушения на трудовото законодателство.

За всички установени при проверката обстоятелства бил съставен Протокол за извършена проверка изх. № ПР1922317 от 02.08.2019г., в който за предотвратяване и отстраняване на нарушенията и на вредните последици от тях били дадени на работодателя на осн. чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ задължителни предписания. Въведеното под № 14, гласяло: „Работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н. съгласно представена разчетно-платежна ведомост за заплата за месец януари 2018г. за положения от него труд през м. януари 2018г., съгласно чл.128, т.2 от Кодекса на труда”, със срок за изпълнение до 26.08.2019г. Протоколът бил връчен на пълномощник на дружеството на 02.08.2019г. Същият бил оспорен от последното пред изпълнителния директор на Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда", който с решение на основание чл. 97, ал.1 от АПК от 29.08.2019г. отхвърлил жалбата като неоснователна. Административният акт не бил атакуван пред съда по реда на АПК и е влязъл в сила.

На 09.09.2019г. и 17.09.2019г. били извършени последващи действия по проверка от служители на Д„ИТ“ – С. относно изпълнението на дадените задължителни предписания, при които присъствал пълномощник на юридическото лице. Било установено, че с изключение на 1бр. от общо 24бр. задължителни предписания, отразени в предходния протокол, 23бр. не били изпълнени, сред които и това под № 14, касаещо изплащане на трудовото възнаграждение на Н. за м. януари 2018г.

Тъй като не били представени от дружеството работодател платежни документи (разходен касов ордер или банково извлечение), с които да бъде удостоверено изпълнението на предписание под № 14, бил съставен протокол за извършена проверка от 17.09.2019г., заведен под № ПР1925562/17.09.2019г., както и акт за установяване на административно нарушение срещу дружеството с № 22-006327 от същата дата. В последния било отразено, че срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 26.08.2019г., а нарушението е извършено на 27.08.2019г. Изрично било посочено, че не са представени доказателства към момента на проверката за доказване изпълнението на предписанието за изплащане на трудовото възнаграждение на служителя за м. януари 2018г. Нарушението е квалифицирано в акта по чл.415, ал.1 от КТ. Актът бил съставен в присъствието на пълномощник на дружеството, на когото бил връчен препис от него. Последният вписал в съответната графа, че възразява срещу направените от контролния орган констатации, без да излага конкретика. В срока по чл. 44, ал.1 от ЗАНН в Д „ИТ“- С. постъпило писмено възразение срещу АУАН, с вх.№ 19100844/20.09.2019г., което било преценено като неоснователно и въз основа на горепосочения акт е издадено НП № 22-006327/10.01.2020г., с което на основание чл.416, ал. 5 от КТ, при идентично описание на фактическите констатации и правната квалификация на нарушението, на търговското дружество била наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000,00 лева за неизпълнение на чл.415, ал.1 от КТ. Санционният акт бил връчен на дружеството по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН.

За да измени НП, районният съд е приел от правна страна, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, спазени са императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, както и сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание. Приел, че е съставомерно извършеното от дружеството нарушение по посочената в НП норма на чл. 415, ал. 1 КТ, като е направил задълбочен и подробен анализ на правата и задълженията на страните по трудовото правоотношение, включително относно твърденията на дружеството за прихващане с платени на служителя суми за служебни аванси, като е приел същото за неоснователно като нарушаващо несеквестируемия минимум в размер на 510 лв., равен на минималната работна заплата за 2018г.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

На първо място, следва да се отбележи, че жалбата срещу НП следва да се счита за подадена в срок, доколкото не са представени доказателства за надлежното му връчване на упълномощен представител на дружеството. От друга страна, същото не е връчено и по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, съгласно който „когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването“. Макар че се установява безспорно,

видно от представените разписки за връчване – 2 бр., че е посетен адресът на дружеството, но не е намерен негов представител, върху НП липсва отбелязване относно датата на връчването му по този ред с изрично указване на последното. Поради това правилно е преценено от районния съд, че жалбата срещу НП е процесуално допустима.

Споделят се изводите на въззивния съд относно липсата на допуснати процесуални нарушения в административнонаказателното производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат всички законоустановени реквизити, включително подробно описание на фактичката обстановка – дата и място на извършване, и изпълнителното деяние на нарушението. Липсва неяснота или противоречие в съдържанието, както вътрешно, така и между приетото с акта и НП.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че е нарушено правото му на защита поради неяснота на задължителното предписание в частта относно подлежащия на изплащане размер на трудовото възнаграждение на служителя Н.. Както правилно е посочил районният съд, то препраща към разчетно-платежна ведомост за заплати за м. януари 2018г., като указва да се изплати „уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н. съгласно разчетно-платежна ведомост за заплата за месец януари 2018г.“. В същата е изписана дължимата сума на работната заплата на лицето за този период – 417,09 лв., като същата е след приспадане на вноски за данък върху дохода и задължителни осигурителни вноски за сметка на служителя. Не е отразено приспадане на аванс, както се твърди от дружеството. Видно е също така че ведомостта не е подписана от Н..

Недоказани са останали твърденията на касатора, че с преводно нареждане от 10.01.2018г. към Н. в размер на 1000 лв. е изплатена сумата на дължимото възнаграждение. Видно от представеното по делото извлечение от банкова сметка на дружеството, посоченото основание на превода е „служебен аванс“. Както се сочи в представената от касатора съдебна практика, в тежест на длъжника е да докаже, че е изпълнил задължението си към кредитора. От така формулираното основание не може да се направи извод за връзката му с изпълнение на задължението към Н. за работна заплата. Още повече, че липсва логика на тази дата да е платен аванс за януари 2018г., и то в размер почти два пъти по-голям от работната му заплата по трудов договор, при положение, че съгласно представения трудов договор с Н. № 27 от 28.10.2016г. трудовото възнаграждение се изплаща на 15-то число на следващия месец, тоест на 15.01.2018г. е следвало да се заплати възнаграждението му за декември, а за януари – на 15.02.2018г.

В тази връзка за пълнота следва да бъде отбелязано, че е налице противоречие в твърденията на жалбоподателя. На първо място, същият твърди, че е платил трудовото възнаграждение на Н. на 10.01.2018г. по банков път, а на следващо – че е направил прихващане със суми за служебни аванси, които му е превеждал по банков път, и не били възстановени от служителя. С оглед представената покана за доброволно изпълнение от 09.08.2019г., отправена до Н., следва да бъде посочено, че очевидният спор между страните е гражданско-правен и следва да бъде разрешен по исков ред по реда на ГПК. Отделно от това, в поканата липсва изявление на дружеството за прихващане.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, която съдържа едновременно състава на нарушението и санкционната норма, „който не изпълни принудителна

административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв“. Чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ предвижда, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

С оглед характера на акта за прилагане на ПАМ на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, обективиран в Протокол за извършена проверка изх.№ ПР1922317 от 02.08.2019г., същият подлежи на оспорване по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 405 КТ. По делото е безспорно, че същият е обжалван по административен ред пред по-горестоящия административен орган, като жалбата срещу него е отхвърлена като неоснователна с Решение № 19077-575 от 29.08.2019г. на основание чл. 97, ал.1 от АПК. Не се спори между страните, че актът не е обжалван по съдебен ред, поради което е влязъл в сила и като стабилен административен акт е породил предвидените с него права и задължения, които подлежат на изпълнение.

В тази връзка настоящият състав намира, че, макар да са правилни, мотивите на районния съд относно прихващането на двете насрещни вземания, са ирелевантни в настоящия случай. Задължението на дружеството по задължителното предписание е към държавата, а не към служителя Н., с когото е в трудови /частноправни/ правоотношения. Поради това не е от значение за изпълнението на задължителното предписание дали работодателят има вземане срещу работника. При положение, че актът за налагане на ПАМ е влязъл в сила, той подлежи на задължително изпълнение. Отделно от това, за пълнота следва да бъде отбелязано, че по делото липсват доказателства за направено от дружеството волеизявление за прихващане. Поканата за доброволно изпълнение на посочени в нея суми, отправена до Н., не съдържа ясно изразена воля за извършване на прихващане, която следва да бъде изрична, а не да се предполага.

Тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка ирелевантни са причините довели до неизпълнение на даденото предписание. Последното касае законосъобразността и правилността на даденото предписание и подлежи на проверка в процедурата по оспорването му, не и в настоящото производство. По делото е безспорно, че не са представени от дружеството жалбоподател доказателства за плащане на сумата от 417,09 лв. по ведомост на служителя Н., различни от вече анализираното извлечение от банкова сметка, нито в хода на проверката, нито при представянето на писмени възражения срещу акта, нито дори при обжалването на НП. С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че нарушението е съставомерно с настъпване на самия факт на изтичане на определения срок за изпълнение на ПАМ, при което задълженото дружество е бездействало. Следователно, от следващия ден същото е в неизпълнение и извършва вмененото му нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ. Както правилно е посочил районният съд,

нарушението не покрива белезите на маловажно по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, поради което му съответства предвидената в чл. 415, ал. 1 санкция. Отделно от това, с тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е прието, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН.

Също така, евентуалните нередовности при връчване на наказателното постановление са от значение при преценката дали жалбата е подадена в срок, като в случая е прието, че жалбата не е просрочена, но нямат отношение към неговата законосъобразност. Не е съществено нарушение на процесуалните правила и непосочването в наказателното постановление на доказателствата, въз основа на които е издадено наказателното постановление, доколкото чл. 60 от ЗАНН дава възможност на двете страни да представят допълнително доказателства и в съдебно производство.

С тези мотиви касационната инстанция намира обжалваното съдебно решение за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила. Не се установяват релевираните с касационната жалба основания за отмяната му.

При този изход на делото съдът дължи произнасяне по своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, като намира същата за основателна. Предвид фактическата и правна сложност на делото нейният размер следва да бъде определен с оглед минимума от 80 лв. по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.06.2021г., постановено по НАХД № 4951/2020г. на СРС, НО, 2-ри с-в.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], № 5, ет. 2, ап. 5, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“– С. сумата от 80 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

